

Retten i Roskilde

Den 26. marts 2021 kl. 09:00 blev fogedretten sat af Dommer.

Der blev foretaget FS 22-9028/2020

Ankenævn for biler
Lautrupvang 2 2th.
2750 Ballerup
mod
Modpart ApS
c/o Dir. Person
Adresse
By

Ingen indkaldt eller mødt.

Der blev fremlagt: Rekvisition med bilag, svarskrift og mail af 5. marts fra Ankenævnet for Biler

Kendelse

Denne afgørelse vedrører spørgsmålet om, hvorvidt fogedretten har saglig kompetence til at inddrive ankenævnets krav på sagsomkostninger, eller om dette hører under restanceinddrivelsesmyndigheden (Gældsstyrelsen).

Den 26. juni 2020 besluttede Ankenævnet for biler bl.a., at Modpart ApS skulle betale 19.000 kr. eksklusiv moms i omkostninger til nævnet.

I oktober 2020 indbragte nævnet sagen for fogedretten med anmodning om udlæg.

I november 2020 protesterede Modpart ApS mod de pålagte sagsomkostninger.

Fogedretten blev først under sagsbehandlingen opmærksom på spørgsmålet om sin saglige kompetence og anmodede i februar i år ankenævnet om en udtalelse herom.

Ankenævnets synspunkt

I ankenævnets svar hedder det bl.a.:

”

Som svar på fogedrettens brev af 22. februar 2021 skal det oplyses, at det fastholdes, at fogedretten skal behandle begæringen om inddrivelse af sagsomkostninger. Ankenævn for biler er som *privat* tvistløsningsorgan ikke forpligtet til at benytte Restanceinddrivelsesmyndigheden/Gældsstyrelsen.

Den foreliggende sag adskiller sig fra UfR 2020.266 H, der vedrører en anmodning om inddrivelse fra Advokatnævnet. Advokatnævnet og Ankenævn for bilers forhold kan ikke sammenlignes, idet Ankenævn for biler *ikke* er en del af det offentlige. Højesterets afgørelse tager alene stilling til Advokatnævnets forhold. Det fremgår af flertallets præmisser, at *to betingelser* skal være opfyldt, for at fordringen skal inddrives gennem Restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den ene betingelse er, at *fordringstypen* kan inddrives gennem gældsinddrivelsesloven. I det foreliggende tilfælde er der tale om sagsomkostninger i en civilretlig sag, og denne fordring kunne – alt andet lige – formentlig nok inddrives af Restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den anden betingelse er, at *kreditor skal være en del af "det offentlige"*, jf. gældsinddrivelseslovens § 1. I UfR 2020.266 H henviser Højesteret direkte til at "Advokatnævnet er en del af den offentlige forvaltning, jf. herved forarbejderne til retsplejelovens § 143 (Folketingstidende 2006-07, tillæg A, lovforslag nr. L 163, s. 5468 f.) og Højesterets dom af 12. august 2014 (UfR 2014.3309)..." I kendelsens gennemgang af regel-grundlaget er henvist til, at Advokatnævnet ifølge forarbejderne udøver en "offentligretlig funktion og er som en del af den offentlige forvaltning undergivet reglerne i straffeloven om udøvelse af offentlige hverv, herunder reglerne om tavshedspligt.

Noget tilsvarende gælder ikke for Ankenævn for biler, hvor der intet sted, hverken i lovgivning, vedtægter eller andet, er udtalelser om, at Ankenævn for biler er den del af det offentlige eller den offentlige forvaltning.

Ankenævn for Biler er et *privat* tvistløsningsorgan, der er oprettet af Forenede Danske Motorejere (FDM), Bilbranchen i DI, Dansk Bilbrancheråd og AutoBranchen Danmark. Der sker ingen offentlig betaling af udgifterne til at drive nævnet. Ankenævn for biler er, som en lang række andre private tvistløsningsorganer, oprettet i medfør af forbrugerklageloven (lov om alternativ tvistløsning i forbindelse med forbrugerklager). I medfør af denne lovs § 6, stk. 3, er udstedt bekendtgørelse om godkendelse af private tvistløsningsorganer. Ankenævn for biler er godkendt af erhvervsministeren (tidligere erhvervs- og vækstministeren) i medfør af denne bekendtgørelse. Der henvises til bekendtgørelsen med hensyn til de krav, der stilles for godkendelse.

Endelig har Ankenævn for biler udarbejdet et sæt vedtægter. Ved afgørelse af sager i Ankenævnet deltager et lige antal forbruger- og erhvervsrepræsentanter og med en dommer som formand.

Det fremgår hverken af forbrugerklageloven, bekendtgørelsen, nævnets vedtægter eller andet lovgrundlag, at Ankenævn for biler (eller for den sags skyld andre private ankenævn, fx Ankenævnet for Forsikring, Byggeriets Ankenævn, Pakkerejse-ankenævnet eller Parkeringsklagenævnet) er en del af det offentlige eller den offentlige forvaltning. Forvaltningsloven eller offentlighedsloven finder ikke anvendelse på disse nævn.

Som anført i forbrugerklageloven og bekendtgørelsen er der netop tale om *private (og altså ikke offentlige) nævn*. At der i lovgivningen anvendes ordet "privat" er altså helt afgørende for forståelsen af disse nævns virkemåde og fortolkningen af regelgrundlaget i denne sag. Forbrugerklageloven og bekendtgørelsen bruger således udtrykket "private tvistløsningsorganer", hvilket ikke på nogen måde kan fortolkes som "det offentlige" efter § 1 i gældsinddrivelsesloven."

Rettens begrundelse og resultat

Lovgrundlag

Efter forbrugerklagelovens § 6 jf. bekendtgørelse nr. 1151 af 30. september 2015 om godkendelse af private tvistløsningsorganer § 3, er Ankenævnet for biler godkendt som et privat tvistløsningsorgan.

I samme bekendtgørelsens § 27 hedder det:

"Et tvistløsningsorgan kan få godkendt gebyrer, som en erhvervsdrivende skal betale

for behandling af sagen, hvis

1. forbrugeren får medhold i sin klage, eller
2. ...

Stk. 2. Gebyrerne fastsættes på baggrund af oplysninger fra tvistløsningsorganets estimerede gennemsnitlige udgifter til sagernes behandling.

Stk. 3. Der vil kunne opkræves højere beløb for erhvervsdrivende, der ikke løbende bidrager til tvistløsningsorganets drift.

Stk. 4. Hvis beløb fastsat i medfør af stk. 2 - 3, der ikke betales af den erhvervsdrivende, skal kunne inddrives efter gældsinddrivelseslovens §§ 10 og 11, jf. nr. 30 i lovens bilag 1, skal beløbene fastsættes som standardbeløb, som meddeles den erhvervsdrivende allerede ved sagens begyndelse.”

I bekendtgørelse nr. 1885 af 8. december 2020 om gebyrer ved godkendte private- eller ankenævn hedder det bl.a.;

Ankenævn for biler

”§ 9. De i medfør af vedtægterne for Ankenævn for biler i § 26 fastsatte gebyrer udgør følgende:

- 1) For erhvervsdrivende, der løbende bidrager til nævnets drift,
...
- 2) For erhvervsdrivende, der ikke løbende bidrager til nævnets drift, 19.000 kr. ekskl. moms, hvis forbrugeren får medhold, jf. stk. 1, nr. 1,.”

Efter positivlisten i bilag 1 nr. 30 til den tidligere gældende gældsinddrivelseslov kunne bl.a.:

” Udgifter til en sags behandling ved et privat ankenævn, der er etableret ved lov, ...”

inddrives ved lønindeholdelse eller udpantning efter lovens §§ 10-11

Gældsinddrivelsesloven blev ændret i 2017 og i den forbindelse blev positivlisten i bilag 1 ændret til en negativliste, hvor alene »civilretlige fordringstyper« er anført som fordringer, for hvilke der ikke kan foretages lønindeholdelse eller udpantning. Denne ændring vedrørte alene spørgsmålet om muligheden for at foretage lønindeholdelse og udpantning, og der er ifølge forarbejderne ikke med ændringen tilsigtet nogen indskrænkning af lovens anvendelsesområde.

I overensstemmelse hermed hedder det bl.a. i den nuværende gældsinddrivelseslov § 1, stk. 1:

”Loven gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. dog §§ 1 a og 1 b. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov.”

Bemyndigelsen i 2 pkt. blev oprindelig indsat ved L 2008.1333 og er senest er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige § 1, stk. 1, hvori det hedder:

” Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, herunder private og udenlandske fordringer på underholdsbidrag, tilbagebetalingskrav fra A-kasser, fordringer på kontrolafgifter, ekspeditionsgebyrer og rejsekortfordringer fra jernbanevirksomheder, fordringer på

Inddrivelse af gebyrer fastsat af et godkendt privat tvistløsningsorgan kan ikke sidestilles med inddrivelse af en privatretlig fordring og må fortsat anses for omfattet af gældsinddrivelsesloven. Disse krav skal derfor inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, der udøver kreditorbeføjelserne, jf. gældsinddrivelseslovens § 3, stk. 1.

Med denne begrundelse afvises sagen fra fogedretten.

Efter sagens karakter, hvor retten undersøger den saglige kompetence af egen drift, skal ingen part betale sagsomkostninger til den anden part.

Derfor bestemmes:

Sagen afvises.

Ingen part skal betale sagsomkostninger til den anden part.

Sagen sluttet.

Fogedretten hævet.

Dommer